

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. et Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **Ing. F. V.**
narozen X, státní příslušník Slovenské republiky
bytem X, nyní X
zastoupený Mgr. Pavlem Bařkem, advokátem
sídlem náměstí T. G. Masaryka 142, Příbram

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2022, č. j. OAM-3909-23/ZR-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2022, č. j. OAM-3909-23/ZR-2021, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, Mgr. Pavla Bařka, advokáta.

Odůvodnění:

Zrušení trvalého pobytu

1. Žalobce pobývá na území České republiky od roku 2002.
2. V prosinci 2015 mu bylo uděleno povolení k trvalému pobytu.
3. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2020 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 6. 2021 byl žalobce pravomocně shledán vinným, že – zjednodušeně – jako jediný člen představenstva a jediný akcionář společnosti Soleil Energy s cílem podvodně vylákat od Metropolitního spořitelního družstva úvěrové prostředky požádal ve dvou případech o podnikatelský úvěr (dne 12. 8. 2011 ve výši 27 000 000 Kč a dne 20. 2. 2012 ve výši 68 000 000 Kč), přičemž v žádostech uváděl nepravdivé údaje mj. o schopnosti společnosti Soleil Energy úvěry splatit. Svým jednáním způsobil škodu v celkové výši 71 944 896 Kč. Tím spáchal zločin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, odst. 5 písm. a) odst. 6 písm. a) trestního zákoníku. Za to byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let a pětiletému zákazu činnosti.
4. Ode dne 26. 10. 2021 žalobce vykonává uložený trest ve Věznici X.
5. Shora uvedeným rozhodnutím (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný povolení žalobce k trvalému pobytu zrušil podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“).
6. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že žalobce byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, čímž jednoznačně splnil podmínku pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Dále z trestních rozsudků zrekapituloval, že žalobce ve dvou případech v letech 2011 a 2012 úmyslně uvedl nepravdivé údaje při sjednávání úvěrové smlouvy, čímž způsobil škodu ve výši 71 944 896 Kč. Uvedené jednání je podle žalovaného třeba považovat ve svém souhrnu za zvláště závažné narušení veřejného pořádku a žalobce se podle něj dopustil závažného a opakovaného ohrožení základních zájmů společnosti. Ačkoliv se žalobce trestné činnosti dopustil před relativně dlouhou dobou, podmínku aktuálnosti nelze chápat tak, že musí být splněna jen v případě zrušení povolení bezprostředně po narušení veřejného pořádku. Od odsouzení žalobce do vydání napadeného rozhodnutí neuplynula dostatečně dlouhá doba pro učinění závěru, že žalobce vede řádný život a nehrozí nebezpečí recidivy. Žalovaný tak považuje jednání žalobce za skutečné, aktuální, konkrétní a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
7. Dopady do soukromého a rodinného života žalobce považoval žalovaný za přiměřené. Podotkl, že žalobce je svobodný, má dvě děti (ročník X a X) s českým občanstvím. Podle Centrálního registru obyvatel s nimi dlouhodobě žije jejich matka v X, zatímco žalobce byl od roku 2015 hlášen v obci X a poté v X. Nežije s nimi tedy ve společné domácnosti, nadto si nyní odpykává trest odnětí svobody. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce pobývá na území ČR od roku 2002, v roce 2011 zde získal živnostenské oprávnění a trvalý pobyt

získal v roce 2015. Žalobce jako občan EU může v ČR pobývat a pracovat i bez platných povolení k pobytu. Zrušení trvalého pobytu mu tedy nebrání ve volném pohybu v rámci České republiky.

Shrnutí žaloby

8. Žalobce podal dne 6. 10. 2022 proti napadenému rozhodnutí žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), a namítá jeho nepřezkoumatelnost, nesprávně zjištěný skutkový stav a nesprávné právní posouzení.
9. Podle žalobce napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života. Navíc žalovaný nevzal v úvahu nejlepší zájem dětí žalobce ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.
10. Žalovaný se podle žalobce nevypořádal se všemi kritérii pro posouzení přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života a již vůbec se nevypořádal s otázkou nebezpečnosti žalobce pro společnost a veřejný pořádek. Odkazuje přitom na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
11. Po skutkové stránce tvrdí, že až do svého nástupu do výkonu trestu sdílel se svými dětmi a jejich matkou společnou domácnost, a to od narození dětí. Formální bydliště dětí, jejich matky ani žalobce neodpovídalo skutečnosti. Žalobce se o děti staral od narození a je s nimi v kontaktu i ve výkonu trestu odnětí svobody. Sám žalobce je v ČR od roku 2002, v letech 2006–2010 zde studoval gymnázium, v letech 2010–2015 studoval Vysokou školu ekonomickou, kde v letech 2019–2020 pokračoval v doktorském studiu. Jeho matka se dlouhodobě nezdržuje v zahraničí, jak tvrdil bez opory v důkazech žalovaný.
12. Dále má za to, že žalovaný tendenčně hodnotil předmětný trestný čin, aniž by zohlednil skutečnosti snižující jeho závažnost z hlediska veřejného pořádku a veřejného zájmu. Předně žalobce spáchal trestný čin ve věku blízkém mladistvým, tedy ve věku nezralosti a nezkušenosti. Žalobce se od spáchání trestného činu žádného jiného protiprávního jednání nedopustil. Je zjevné, že šlo o ojedinělý exces z vedení řádného života, kdy žalobce studoval, pracoval, vychovával své děti a zapojoval se do společenského života.

Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný má za to, že se s přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života vypořádal dostatečně. Vzal v potaz rozsah zásahu, délku pobytu žalobce na území, rozsah vazeb i povahu a závažnost trestného činu. Zopakoval, že žalobce jako občan EU bude moci nadále v ČR realizovat svůj rodinný život.
14. Při zjišťování skutkového stavu žalovaný vycházel z jemu dostupných údajů. Žalobce sám žádné důkazy ohledně své rodinné situace nepředložil. Tvrzení žalobce o vedení společné domácnosti v X odporuje žalobcem hlášeným adresám v Cizineckém informačním systému a jeho vyjádření v trestním řízení.
15. Ke skutečnosti, že žalobce spáchal majetkovou trestnou činnost ve věku blízkém mladistvým a jinak nebyl soudně trestán, přihlédly již trestní soudy, když mu vyměřily

trest na samé spodní hranici zákonné sazby. Naopak, jak též uvedly trestní soudy, je třeba přihlédnout k výši způsobené škody a k tomu, že se žalobce dopustil závažné trestné činnosti s rozmyslem a jednalo se o pokračující trestný čin sestávající se z dvou útoků. K délce doby od spáchání trestných činů se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí, nadto dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu ruší bez ohledu na to, kdy byla trestná činnost spáchána nebo zda šlo o ojedinělý trestný čin.

Replika žalobce

16. Žalobce v replice namítá, že zrušení povolení k trvalému pobytu přinese obtíže pro jeho vztah s dětmi. Pandemická doba ukázala, že ti občané EU, kteří se nenacházeli před uzavřením hranic v ČR, se kvůli mimořádným opatřením najednou nemohli do ČR vrátit.

Posouzení věci soudem

17. Soud ověřil, že žaloba byla podaná včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.
18. S ohledem na zákonnou lhůtu k rozhodnutí soudu (§ 172 odst. 10 zákona o pobytu cizinců) a žádost žalobce o ústní jednání soud původně přistoupil k nařízení jednání. Při přípravě věci však soud shledal, že jsou dány důvody ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a proto nařízené jednání zrušil a o věci rozhodl v souladu s citovaným ustanovením bez jednání.
19. Podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
20. Protože je žalobce občanem EU, musí správní orgány i soudy s ohledem na svoji povinnost eurokonformního výkladu (k tomu viz např. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2021, č. j. 55 A 83/2020-38, odst. 21, a NSS ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 6/2019-42, odst. 28) zohlednit čl. 27 odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále „směrnice 2004/38/ES“), podle kterých:

1. S výhradou této kapitoly [Kapitola VI Omezení práva vstupu a práva pobytu z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví, pozn. soudu] smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.

2. Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.

Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.

21. Protože jde výjimky ze základní zásady volného pohybu osob, musejí být vykládány [viz rozsudky Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 10. 7. 2008, *Jipa*, C-33/07, odst. 23, nebo ze dne 17. 11. 2011, *Aladžov*, C-434/10, odst. 34].
22. Výkladem § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a čl. 27 směrnice 2004/38/ES se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20. Připomněl, že z čl. 27 směrnice a jej interpretující judikatury SDEU plyne, že pojem „veřejný pořádek“ předpokládá v každém případě kromě samotného narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení práva (včetně trestního odsouzení), existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti. Osobní chování představující skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu zásadně znamená, že se u dotyčného jednotlivce může předpokládat, že se bude protiprávně chovat i v budoucnu. Samotné předchozí odsouzení dotyčného pro trestný čin nepostačuje k tomu, aby bylo možné automaticky vycházet z toho, že dotyčný představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Existenci předchozího odsouzení za trestný čin lze zohlednit jen tehdy, jsou-li okolnosti, které vedly k tomuto odsouzení, důkazem osobního chování, představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu. Opatření z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, ukáže-li se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů, že osobní chování dotyčné osoby představuje ohrožení v současné době. Ústavní soud shrnul, že nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování cizince v době po odsouzení (viz zejména odst. 36, 37, 39 a 55 odkazovaného nálezu a tam citovanou judikaturu SDEU).
23. Tyto závěry převzaly správní soudy do své rozhodovací činnosti a touto optikou pravidelně hodnotí, zda správní orgán řádně posoudil a zdůvodnil naplnění důvodů pro zrušení trvalého pobytu občana Evropské unie či jeho rodinného příslušníka podle § 871 zákona o pobytu cizinců (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2022, č. j. 3 A 41/2019-81, odst. 33, a tam odkazovaná judikatura).
24. V nyní posuzované věci těmto požadavkům žalovaný nedostál. Z napadeného rozhodnutí není vůbec patrné, proč podle žalovaného žalobce představuje skutečné, dostatečně závažné a zejména aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Důkladné vysvětlení závěru o aktuálnosti hrozby, kterou by mohl žalobce představovat, bylo

v nynější věci obzvláště žádoucí s ohledem na to, že žalobce se dopustil popsané trestné činnosti před více než deseti lety, když mu bylo 20 let, a ze správního spisu nevyplývá, že by se od té doby dopustil jakékoli další protiprávní činnosti (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 3 A 41/2019-81, odst. 42).

25. Některé obraty v napadeném rozhodnutí působí dojmem, že si je žalovaný citovaných judikturních požadavků na odůvodnění rozhodnutí podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců vědom, nicméně jejich opravdové posouzení v napadeném rozhodnutí chybí. Žalovaný spíše jen v různých podobách akcentuje závažnost spáchané trestné činnosti, kterou soud nijak (zejména s ohledem na vzniklou škodu) nezpochybňuje. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však schází přesvědčivé vysvětlení, proč by žalobce, který zde v mezidobí vystudoval vysokou školu, založil rodinu a nespáchal žádný další protiprávní čin, měl být v roce 2022 považován za aktuální hrozbu veřejnému pořádku.
26. Soud tak uzavírá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2021, č. j. 10 A 75/2021-55, odst. 58, ze dne 17. 3. 2021, č. j. 15 A 44/2019-55, odst. 31). Proto soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud s ohledem na závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného nezavazuje věcně ve vztahu k závěru o splnění či nesplnění citovaných podmínek pro zrušení trvalého pobytu žalobce, nicméně *obiter dictum* podotýká, že si za stávajícího obsahu správního spisu (zejména pokud nebude například aktualizací příslušných evidencí vyvráceno, že žalobce žije od spáchání popsané trestné činnosti více než 10 let v ČR řádným životem) dokáže těžko představit přesvědčivý závěr o žalobci jakožto aktuálním závažným ohrožením veřejného pořádku v České republice.
27. Za této situace se soud již nezabýval přiměřeností dopadů zrušení trvalého pobytu do soukromého a rodinného života žalobce (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2022, č. j. 5 Azs 137/2022-40, odst. 31, a výše citovaný nálezný I. ÚS 945/20, odst. 52). Proto nebylo nutné provádět žalobcem navržené důkazy v tomto směru.
28. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení úspěšný, a má proto právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady žalobce spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu a nákladech na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Zástupce žalobce učinil v souvislosti s tímto řízením dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsání žaloby. Strohou repliku ze dne 10. 12. 2022 soud za účelně vynaložený náklad dle § 11 advokátního tarifu nepovažoval. Odměna za dva úkony právní služby činí 6 200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu]. Vedle odměny přísluší zástupci žalobce rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 600 Kč. Jelikož zástupce žalobce je plátcem DPH, náleží mu náhrada této daně ve výši 21 % z přiznané částky 6 800 Kč, tj. 1 428 Kč. Náklady žalobce tak celkem činí 11 228 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54

odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. prosince 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu